

Arrest

nr. 250 539 van 8 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 december 2016 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 19 januari 2017 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 182 304 van 15 februari 2017 vernietigde de Raad de beslissing die op 19 januari 2017 was genomen door de commissaris-generaal.

1.4. Op 31 maart 2017 nam de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.5. Op 10 april 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : [A.]

voornaam : [H.]

[...]

nationaliteit : Palestina

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/03/2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

1.6. Bij arrest nr. 188 807 van 22 juni 2017 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet beschikt over enige discretionaire bevoegdheid.

Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2. De Raad merkt op dat verzoeker de schending aanvoert van onder meer artikel 3 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat geen schending van enige hogere rechtsnorm wordt aangetoond, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van het middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 1,6°, 7, 39/2 en 52/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het verbod op willekeur en van het gelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luid als volgt:

“Tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 31 maart 2017 waarop het bevel is gebaseerd, werd beroep aangetekend bij de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen.

Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezit de verzoekende partij nog steeds een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden krijgen normaal een bijlage 35 afgeleverd, deze bijlage maakt een toelating uit om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker kreeg echter bij de bestreden beslissing toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, zesde graad echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard.

Hoewel de schorsende werking van het beroep van verzoeker tegen de negatieve beslissing van het CGVS een schorsende werking kent, en in ieder geval verzoeker een termijn heeft van dertig dagen om een beroep aan te tekenen tegen een negatieve beslissing van het CGVS, is de Dienst Vreemdelingen-zaken toch overgegaan tot het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten alvorens deze termijn van dertig dagen verstreken is. Dit houdt in dat de termijn van dertig dagen dus reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze praktijk vormt een schending van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is. Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

2. Het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn. De rechtszoekende moet in staat zijn in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling te voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht. Het vertrouwensbeginsel houdt meerbepaald in dat de overheid de gerechtvaardigde verwachtingen, die zij bij de rechtsonderhorigen heeft gewekt, moet invullen. De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft

gedaan. Bijgevolg schendt de hierboven aangekaarte praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken dat met onduidelijkheden behept is, het rechtszekerheidsbeginsel alsook artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 52/3 Vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep. De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk “en” te lezen en niet “of”. “Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°.” De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding : “De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan”. (Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen: “De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing “waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd” (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om “terugkeerbeslissing” aan te duiden. Soms is er sprake van een “bevel om het grondgebied te verlaten” (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een “verwijderingsbeslissing” (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer)”.

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetswijziging, en dient de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

De negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG stelt bovendien dat “Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.”

3. Het gelijkheidsbeginsel vereist met andere woorden dat allen die zich in eenzelfde situatie bevinden op gelijke wijze moeten worden behandeld. In de praktijk is het immers vaststaand dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie

kan immers onmiddellijk worden gerepatriëerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.

4. Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken op zijn minst geen zorgvuldig onderzoek verricht.

Ingevolge het zorgvuldigheidsbeginsel moet de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen. Op 10/04/2017 werd aan verzoeker, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten overgemaakt.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 april 2017 werd door de verwerende partij, zoals hierna zal blijken, niet afdoende gemotiveerd.

Het bevel is immers uitgegeven onder het argument dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Deze motivatie kan niet in aanmerking worden genomen teneinde de bestreden beslissing in het licht van artikel 3 E.V.R.M. te rechtvaardigen. Een loutere verwijzing naar het feit dat het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 31 maart 2017 een negatieve beslissing heeft genomen, volstaat niet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153). De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij met andere woorden in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Bijgevolg komt artikel 3 E.V.R.M. in het gedrang en had de verwerende partij de plicht een toetsing door te voeren aan deze internationale verdragsnorm.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet- EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en

met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Cruz Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering.

Het is vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing.

De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. "338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoir d'appréciation (...)." (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland). De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75 – 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Dit onderzoek, naar een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M., werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Derhalve heeft de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien de in aanmerking komende belangen niet op een juiste wijze afgewogen om tot een weloverwogen besluit te komen waardoor het willekeurige wijze is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Bij een terugkeer naar Palestina, vreest verzoekers dat zijn mensenrechten ernstig zullen geschonden worden.

7. In haar Arrest RVV nr. 182 381 van 16 februari 2017 oordeelde Uw Raad dat:

"De Raad leest in de informatie vervat in het administratief dossier en toegevoegd aan de verweernota dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlische autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al bijna tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt. Integendeel, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de al

dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt het vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan en dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlische restricties op het invoeren van bouwmaterialen. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een "kruitvat" waar twee miljoen Palestijnen "gevangen zijn in een humanitaire tragedie". De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan, te dezen sprake is van vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza. Dat verzoeker over voldoende financiële middelen beschikt, universitaire studies gevolgd heeft, uit een invloedrijke familie komt, over een functionerend familiaal en sociaal netwerk beschikt en in goede gezondheid is, doet geen afbreuk aan dit besluit. De financiële slagkracht van verzoekers familie verandert immers niets aan de gevolgen van Israëlische blokkade, met name het chronisch tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook en het gegeven dat nauwelijks 10% van de inwoners toegang heeft tot drinkbaar water. Ten overvloede wijst de Raad erop dat, hoewel uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah in principe mogelijk is en dat er vanuit Caïro voorzien wordt in (onregelmatig) busvervoer naar de grensovergang, uit dezelfde informatie blijkt dat deze terugkeer via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is. De Egyptische autoriteiten - waar Gaza dus in deze van afhankelijk is - openen deze grensovergang immers slechts met mondjesmaat en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro wordt sterk bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen".

Bovendien stelt de FOD Buitenlandse zaken het volgende over Palestina :

Gazastrook

Alle reizen naar de Gazastrook worden formeel afgeraden.

Veiligheid

De veiligheidstoestand is extreem volatiel en onvoorspelbaar. De bombardementen en het Israëlische grondoffensief hebben tijdens de zomer 2014 veel doden en gewonden veroorzaakt. Geregeld worden raketten en mortieren vanuit Gaza afgevuurd.

Toegang Toestemming om te reizen naar Gaza dient vooraf bij de Israëlische autoriteiten aangevraagd te worden. De toegang tot Gaza blijft heel moeilijk. De toegang via Erez (noorden) is onderworpen aan een schriftelijke toelating die minstens een week vooraf dient aangevraagd (dit kan ook langer duren, onder andere omwille van Israëlische feestdagen). Het Consulaat-generaal vraagt enkel toegang aan voor officiële missies. De grens tussen Egypte en Gaza (Rafah) kan zonder voorafkondiging gesloten worden. De situatie rond deze grenspost kan heel snel omslaan. De grensovergang naar Gaza in Rafah is soms open maar is meestal gesloten. Het wordt afgeraden deze grensovergang te gebruiken, ook voor wie familie in Gaza heeft, temeer daar het voor de Belgische Ambassades en Consulaten in de regio onmogelijk is bijstand te verlenen in de Gazastrook. Reizigers die Gaza via Rafah binnenkomen, dienen zich ervan bewust te zijn dat zij Gaza enkel via dezelfde weg kunnen verlaten. Zij kunnen Gaza niet uit langs Erez. Israël handhaaft een maritieme blokkade van Gaza. De Israëlische marine ontzegt elk vaartuig de toegang tot de territoriale wateren van Gaza

8. Verder laat verzoeker gelden dat:

(i) Verzoeker, afkomstig uit Gaza, heeft asiel aangevraagd omdat men omwille van de problematiek die hij evenaart ten gevolge van het profiel van zijn vader, de oorlog, Hamas en de algemene onveiligheid in zijn regio en de onmogelijkheid voor hem om elders duurzame bescherming te verkrijgen. Deze vrees is redelijk en wordt verklaard aan de hand van de algemene toestand in zijn regio, hetgeen niet kan worden betwist, gelet op de informatie aanwezig in het administratief dossier van verzoeker, het lot van personen in een gelijkaardige situatie, hetgeen wordt bevestigd door de elementen die verzoeker aanbracht ter staving van zijn asielrelaas en die zich in het administratief dossier bevinden en hetgeen tevens wordt bevestigd door de beslissingen van het CGVS waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend aan personen die met identiek dezelfde problematiek kampten als verzoeker. Op zijn minst loopt verzoeker een reëel risico op ernstige schade ingeval van terugkeer naar zijn regio.

(ii) Verzoeker bevindt zich in een situatie van ernstige onveiligheid en het is niet mogelijk om hem levensomstandigheden te bieden die veilig zijn in Palestina.

Dat de familie van verzoeker tussen 2003 en 2004 beroep deed op steun van UNWRA, doch deze steun hen werd geweigerd.

Dat de ratio legis van artikel 1D eruit bestond een bijzondere verhoogde bescherming te geven aan Palestijnse vluchtelingen. Dit bovenop de erkenning als vluchteling van Palestijnse vluchtelingen door de internationale gemeenschap. Dat in bepaalde gevallen, zoals in casu het geval van verzoeker, aangezien hij zowel de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en buiten het toepassingsgebied van art. 1D volledig door de mazen van het net dreigt te vallen.

Dat bovendien de steun van UNWRA tegenwoordig ontoereikend is in vele gevallen.

Dat er op zijn minst sprake is van willekeurig geweld in Gaza. Dat de algemene veiligheidssituatie dermate ernstig en dat in de Gazastrook de situatie in voorkomend geval erbarmelijk kan zijn.

Dat het voorgaande wordt gesterkt door verschillende rapporten door onder ander Human rights watch en UNRWA,...1: Dat verzoeker niet over de middelen beschikt zichzelf te beschermen tegen de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Overwegende de mensenrechtenrapporten over Gaza die stellen dat indien verzoeker uiteindelijk terug naar diens land van herkomst zou worden gestuurd, hij onder meer aan het volgende zal worden blootgesteld :

- (i) structurele werkeloosheid en armoede;*
- (ii) inadequate huisvesting;*
- (iii) discriminatie;*
- (iv) schending van gezondheidsrechten;*
- (v) schending van mensenrechten;*
- (vi) geen toegang tot gezondheidszorg;*
- (vii) onmenselijke behandeling.*
- (viii) folteringen*
- (ix) onadequate steun van UNWRA*

Dat hij bovendien mogelijks zal worden blootgesteld aan foltering en zal worden gevangengenomen.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het terugsturen van de verzoekende partij naar zijn thuisland een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden.

Palestina kan niet gezien worden als een land dat bescherming kan bieden aan personen die zich in de situatie van verzoeker verkeren. Dit risico op schending van artikel 3 van het EVRM houdt daarom ook ontegensprekelijk een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel in."

4.2.1. De Raad merkt op dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten en dat hij slechts in België kon verblijven in het raam van zijn verzoek om internationale bescherming. Het is verder ook niet betwist dat voormeld verzoek om internationale bescherming op 31 maart 2017 door de commissaris-generaal werd afgewezen. Het gegeven dat verzoeker bij de Raad een (schorsend) beroep instelde tegen voormelde beslissing en in het bezit van een bijlage 35 werd gesteld, laat niet toe te concluderen dat verweerder niet vermocht te oordelen dat het verblijf van verzoeker in het Rijk onregelmatig was en dat hij de bepalingen van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, zou hebben miskend.

De Raad wijst er in dit verband op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie), in het arrest nr. C-181/16 van 19 juni 2018 reeds duidelijk het volgende stelde:

"Zoals ondubbelzinnig uit de bewoordingen van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2005/85 voortvloeit, eindigt het recht om te blijven waarin die bepaling voorziet met de vaststelling van het besluit in eerste aanleg waarbij het verzoek om internationale bescherming door de beslissingsautoriteit wordt afgewezen. Wanneer de betrokkene geen verblijfsrecht of verblijfsvergunning op een andere rechtsgrondslag is

toegekend, met name op grond van artikel 6, lid 4, van richtlijn 2008/115, waarmee de afgewezen verzoeker aan de voorwaarden voor toegang tot dan wel verblijf of vestiging in de lidstaat in kwestie kan voldoen, heeft dit afwijzende besluit tot gevolg dat deze verzoeker, zodra dit besluit is vastgesteld, niet langer aan deze voorwaarden voldoet, zodat zijn verblijf dan illegaal wordt."

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied kan worden genomen zolang er nog een beroepsmogelijkheid met een schorsende werking tegen de beslissing van de commissaris-generaal bestond. In dit verband kan de Raad nogmaals verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 19 juni 2018, waarin het Hof tot de volgende conclusie kwam:

"Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, gelezen in samenhang met richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en in het licht van het beginsel van non refoulement en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte als neergelegd in artikel 18, artikel 19, lid 2, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat zij er niet aan in de weg staat dat ten aanzien van een onderdaan van een derde land die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, een terugkeerbesluit op grond van artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt vastgesteld zodra dit verzoek is afgewezen door de beslissingsautoriteit of tezamen met die afwijzing in één administratieve handeling en derhalve zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde met name dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep, dat deze verzoeker tijdens die periode het voordeel kan genieten van de rechten die voortvloeien uit richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, en dat hij zich kan beroepen op elke wijziging in de omstandigheden na de vaststelling van het terugkeerbesluit die een weerslag van betekenis zou kunnen hebben op de beoordeling van de situatie van de betrokkene aan de hand van richtlijn 2008/115, met name artikel 5 hiervan. Het staat aan de nationale rechterlijke instantie om na te gaan of dit het geval is."

Verzoeker toont niet aan dat de rechtsgevolgen van het bestreden terugkeerbesluit niet werden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep of dat rechten die voortvloeien uit de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten hem werden ontzegd en de Raad kan, op basis van de neergelegde stukken, vaststellen dat verweerder de verplichting om de bestreden beslissing niet uit te voeren tijdens de behandeling van het ingestelde beroep door de Raad heeft gerespecteerd en dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden voorgehouden nieuwe gegevens aan te brengen.

4.2.2. Er kan daarnaast niet worden vastgesteld dat verzoeker nog enig belang heeft bij zijn grief dat verweerder zou zijn voorbijgegaan aan het feit dat uit artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG kan worden afgeleid dat hij, eens zijn verzoek om internationale bescherming is afgewezen, nog steeds dient te kunnen beschikken over een termijn van zeven tot dertig dagen om vrijwillig het land te verlaten. Verweerder is immers niet overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en heeft verzoeker gedurende meer dan dertig dagen nadat ook de Raad hem de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde de mogelijkheid gegeven om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing. Er blijkt niet dat hij in de praktijk anders werd behandeld dan andere vreemdelingen in een zelfde of vergelijkbare situatie, zodat tevens geen schending van het gelijkheidsbeginsel of van het verbod op willekeur kan worden vastgesteld.

4.2.3. Er kan evenmin worden geconstateerd dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij hierdoor enige gerechtvaardigde verwachting niet zou hebben gehonoreerd. Er kan bijgevolg niet worden geconcludeerd dat het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden.

4.2.4. Aangezien verweerder toepassing maakte van een duidelijke wetsbepaling en verzoeker niet aantoont dat verweerder de geldende rechtsregels niet juist en consequent heeft toegepast kan ook geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden vastgesteld.

4.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat deze verdragsbepaling verweerder geen bijkomende motiveringsplicht oplegt (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn bewering als zou uit de motieven van de bestreden beslissing zelf dienen te blijken dat werd onderzocht of de bepalingen van artikel 3 van het EVRM een beletsel vormen om deze beslissing te nemen.

Er blijkt ook niet dat verzoeker nog enig belang heeft bij zijn grief dat verweerder zou hebben nagelaten te onderzoeken of de situatie in Palestina van dien aard is dat een terugkeer naar dat land moet worden beschouwd als een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker heeft de situatie in Palestina immers reeds kunnen uiteenzetten aan de Raad en deze besliste dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, wat impliceert dat werd vastgesteld dat de door hem aangevoerde situatie in Palestina geen aanleiding geeft tot de conclusie dat indien verweerder de bestreden beslissing gedwongen zou tenuitvoerleggen en verzoeker naar zijn land van herkomst zou terugbrengen dit een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou meebrengen. Bovendien moet worden aangegeven dat de bestreden beslissing werd genomen onmiddellijk nadat de diensten van de commissaris-generaal, een gespecialiseerde asielinstantie, hadden vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en dat in de bestreden beslissing expliciet wordt verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal van 31 maart 2017. Er werd dus wel degelijk rekening gehouden met verzoekers verklaringen dat hij vreesde voor zijn leven en dat hij het slachtoffer dreigde te worden van folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen bij een terugkeer naar Palestina.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

4.2.6. Nu niet wordt aangetoond dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen en het niet is betwist dat verzoeker niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum, kan geen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

4.2.7. Er kan tevens niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet deugdelijk is voorbereid of is genomen op grond van onjuiste gegevens, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

4.2.8. Verzoeker maakt met zijn betoog ook geen schending van artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet – waarin het begrip “*beslissing tot verwijdering*” wordt gedefinieerd – aannemelijk.

4.2.9. Het gegeven dat de Raad “*volle rechtsmacht*” heeft wanneer hij een beroep gericht tegen een beslissing van de commissaris-generaal behandelt leidt op zich voorts niet tot de conclusie dat verweerder artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK